

Domácí bohoslužby v Druhou neděli před poslední nedělí v církevním roce, 8. listopadu 2020

Introit:

Hospodine, budeš-li mít na zřeteli nepravosti, kdo ob stojí? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. Ž 130,3n

Pozdrav:

Milé sestry, milí bratři, vítám vás v těchto domácích bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem:

Milosrdenství vám a pokoj i láska budiž rozmnožena. Amen. Ju 2

Zapívejme píseň 515 A, Pamatuj, člověče, proč tě Pán Bůh stvořil

Biblický text, který nám poslouží jako základ kázání,

je zapsán v 1. Tesalonickém 5, 1-5.9-11:

Není nutné, bratří, psát vám něco o době a hodině. Sami přece dobře víte, že den Páně přijde, jako přichází zloděj v noci. Až budou říkat: „Je pokoj, nic nehrozí“, tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku, a neuniknou. Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.

Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním. Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to již činíte.

Milé sestry, milí bratři!

Náš svět zaplnila samá temná sdělení. K celosvětové pandemii se přidal ještě brutální, žádným zoufalstvím neomluvitelný terorismus. A někteří se mě v minulých dnech už ptali, jestli to nenaznačuje, že přichází „den Páně“. To já nevím, protože „den Páně přijde, jako přichází zloděj v noci“. Ale co s apoštolem vím, je, že „není nutné, bratři, psát vám něco o době a hodině“. Ani se tím spekulativně zabývat. Neblamovali bychom se v té věci poprvé. Než odhalování blízkého konce tohoto aiónu, je na místě trocha sebezpytování. Nevytváří noc, která zahluje tuto dobu, náš bohorovný spánek? Vystavěli jsme celou síť jistot, které nás, spokojené, uspaly. A funguje to tak dobře, že to už ani není spaní, spíše zimní hibernace. Je sice den, ale my máme za to, že je noc. Jistoty, které jsme si vybudovali, nás falešně upokojily, podsunuly nám nesprávné hodnocení toho, co se děje vně brlohu. „Je pokoj, nic nehrozí“. A teď jsme vzbuzeni a panikaříme, protože ještě není jaro a my nevíme, co se děje.

Není překvapivé, že mnozí tuto situaci mají za „den Páně“. Panika by odpovídala popisu: „Tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku a neuniknou“.

Jenže temnota zvolna zaplňovala náš prostor dříve, než nás náhle přepadla zhouba jako bolest rodičku. Rozlévala se úměrně se ztrátou naší pokory vůči všemu, co nás přesahuje, a také se záměrným potlačením respektu k tomu, čeho jsme součástí, i k tomu, co je jiné než my, a také s ochladnutím soucitu s ostatními lidmi. Jsme sami sobě bohy, naše potřeby i zájmy jsou nadřazené ostatnímu živému, jiným kulturám, jiným náboženstvím, vnímání utrpení jiných lidí a bídy větší části světa jsme ocenili jako nepatřičný sentiment. My na severní polokouli a v západní kultuře zvláště. Ale i ostatní jsou v konstruování temnoty jenom o málo pozadu. Možná jsme na tom pracovali celou dobu, co se modlíme: „Přijď, Pane, Ježíši“. Proto by nás jeho příchod vyděsil v každou dobu. Vyděsil by nás, i kdybychom vytvářeli o mnoho méně temnot. Když zbytečně umírají lidé, kteří by ještě mohli žít, je dobré se nechat vyděsit a vzbudit se z olympského snu povznesených a nadřazených, nehledě na zůstatek času. Ale vždycky platí, že „Pán je blízko“.

Pavel píše svým adresátům, že oni ve tmě nejsou. „Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“ Apoštolova víra neplyne z toho, že by sestry a bratří v Soluňském sboru byli lepší lidé než ostatní. Z jiných jeho kázání je jasně patrné, že není nikoho, kdo by nepatřil do množiny hříšníků. Nespolehá na jejich ryzí morálku a humánní zralost, nýbrž vyjadřuje víru, že nepatří noci ani temnotě, protože jsou dcery a synové světla a dne. Nemusí se podílet na temných činech, na negativním myšlení, na vytváření pochmurné atmosféry. Nejsou určeni tmou, nemusí to dělat, i kdyby k tomu byli vnějšími okolnostmi nebo svým strachem a beznadějí nuceni. Nemusí děsit ostatní lidi a uvádět je ve zmatek, nemusí říkat ošklivé věci, pomluvy, zlá přání ani je poslouchat, nemusí odplácat zlým, byť by i bylo za zlé. Nemusí šířit temnotu, protože jsou určeni světlem a dnem. Mohou se orientovat jako lidé ve světle, ve dne. Neporážet ostatní, nenarážet do nikoho a do ničeho, nešlapat po ostatních a po ničem, dát druhým přednost, udělat někomu prostor, učinit krok vstříc. Všechno se to dá, když je vidět. Pročpak by tedy měl „den Páně“ negativně překvapit?

Je nám vlastní vnímání plodů temnoty jako projevů Božích. Snad je to potřebou sebeospravedlnění anebo, že neumíme dohlédnout rozsah neštěstí pro jeho velikost, tak to snad musel Bůh. Dáváme tomu antropomorfní obrazy (jako hněv Boží), aby nám to bylo bližší k akceptaci. V tomto duchu jsme temné odstíny přisoudili také „dni Páně“. Ač je to paradoxní, když po něm toužíme a modlíme se, aby přišel. Temnota s ním zmizí zcela. Svůj konec vezme smrt a vše, co s ní souvisí a k ní vede. Je to spása pro člověka a náš svět, kterou Bůh uskutečňuje v Ježíši Kristu. „On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním.“ Žít spolu s Ježíšem je světlo, den, jedno, jestli jsme tu nebo jinde. Po tom člověk volá z hlubokosti. A tu svou tužbu by si neměl zakrývat ničím temným. Naopak, ten výhled by si člověk měl jako vzácný uchovat pro všechny chvíle, kdy bude mít dojem, že temnota má nad jeho životem nezvladatelnou moc. A výhledem na den se nechal probouzet, nikoli hrůzami.

Lidé, kteří nemusí přemýšlet a cítit a konat temně, jsou od toho osvobozeni a mohou naopak být jeden druhému oporou a navzájem se povzbuzovat. Pavel kvituje, že sestry a bratři v Soluni to tak již činí. Protože jsou dcery a synové světla a dne. Pro všechny nás je dobře slyšet, že můžeme i jinak než temně, abychom se na svém místě odvažovali na šíření temnoty nepodílet, ale udělali kdejaký pohyb směrem k druhým lidem, kteří jsou ve dne vidět, a byli jeden druhému oporou a vzájemně se povzbudili ve svízelných svých i našeho světa. „Den Páně“ je blízko, nepřekvapuje nás to, toužíme po něm. A výhled k němu nás osvobozuje pro projevy, které budou mít svou platnost i pak. Ale vzácné, jako světlo, jsou již dnes. Amen.

Pomdleme se:

Bože, Otče náš, určil jsi nás k dobrému životu spolu s Ježíšem. On s námi zemřel, abychom my s ním mohli žít. Nejsme určováni smrtí ani žádnou jinou temnotou. Prosíme, veď naše kroky, všechna rozhodnutí, myšlenky, city i činy, abychom už nešířili kolem sebe noc, když jsme děti dne. A ve své milosti naprav, prosíme, co jsme zničili svou povzneseností a nadřazeností. Vzbud' nás ke vnímání světa a ostatních lidí v pokoře, s respektem a soucítěním. Přiveď nás k hledání i nalézání způsobů jednání, které by bylo vzájemným povzbuzováním, abychom byli jeden druhému oporou.

Prosíme tebe o pomoc pro ty, kdo jsou nemocní. Prosíme za lidi staré a opuštěné. Prosíme také za ty, kdo ztratili jakoukoli naději pro sebe a náš svět a věci budoucích se jenom děsí. Prosíme, navštiv všechny jako milující Bůh Spasitel. Prosíme, upokoj pozůstalé po obětech teroristických útoků na různých místech světa. A ty, které takové věci dělají, ať už ze své víry nebo svého zoufalství, přiveď k jinému přemýšlení a věření, které je prosté násilí na bezbranných. Veď každého z nás, ať nejsme příčinou zoufalých činů druhých lidí.

Pane, ty vstupuješ do našich příběhů jako Ježíš Kristus, abychom tě takového mohli znát a nebát se tě, přestože my jsme jenom lidé a ty Bůh. Dopřáváš nám výhled víry ke dni Páně, Kristovu příchodu ve slávě, kdy všechno lidské hoře skončí. Zvláště v dobách těžkých je to pro nás výhled plný naděje a světla, který nám působí nesmírnou radost. A spolu s celým tvorstvem voláme – Amen, přijď, Pane Ježíši.

Modleme se modlitbou Páně:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás do pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Vezměme slova na cestu:

Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Lk 6, 36

Přijměme požehnání:

Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. Amen.

2Te 3, 16

Zazpívejme píseň 360, My čekáme, kdy zavítáš

Miroslav Hamari